ANDREW M. STEPHENSON

VELKÝ NIČITEL
(The Giant Killer)

Cosi lezlo po stropě tunelu. Tolbein se zarazil, strhl pušku z ramene, ale pak ji nechal klesnout. Byl to obyčejný robot „Scarab“. Svými osmi nohami se přidržoval výčlenků zdiva a když mu Tolbein zamával, zmizel za dráty vedenými podél stropu.

U východu z tunelu na něho čekali Granton a Hughes. Oba seděli na lavici u pancéřových dveří, uzavírajících vchod do tunelu. Zřejmě čekali už delší dobu, protože zvědavě zvedli hlavu, jako by čekali na vysvětlení, proč se tak dlouho zdržel. Tolbein předešel jejich otázky. „Viděl jsem scarabea!“

„Zajímal se o vás?“

„Ne. Zatím neměl důvod. Scarabeové se starají jen o mrtvé a umírající.“

Granton povstal „Znáte Hughese? Je k naší skupině přidělen jako technik. Seznamte se!“

Oba muži se na sebe podívali a něco zamručeli. „Tak, a můžeme jít.“ Granton povstal a pomáhal Hughesovi s těžkým batohem. Tolbein se k němu přitočil „Stačí na to?“

„Doufejme, že ano,“ odpověděl Granton šeptem, vrhaje kradmý pohled na štíhlou postavu technika zápasícího s popruhy batohu. „Za situace, kdy máme zoufalý nedostatek mužstva, je každá síla dobrá.“ Pak přistoupil k řídícímu panelu umístěnému vedle dveří a stiskl knoflík. Rozsvítilo se světlo mechanismu ovládajícího pancéřové dveře a současně se vysunula kontrolní kamera prověřující osoby v tunelu. Muži stáli nehnutě a čekali, až se ozve signál, oznamující, že vše je v pořádku.

„Ten hon na VOYA nebude žádná legrace,“ řekl Granton. „Naše zpravodajské a bezpečnostní oddělení je z něho vyplašeno, protože je to něco zcela nového a nečekaného. Bylo zjištěno, že jeden poškozený exemplář míří do oblasti, kterou máme pod kontrolou. Nemůžeme si nechat ujít příležitost se jej zmocnit a prozkoumat!“

Ozval se bzučivý tón a světla na panelu přešla z červené na žlutou a pak na zelenou barvu. Masivní dveře tunelu se otevřely. Před nimi byla malá místnost pro zjištění podmínek venku.

„Zdá se, že je všechno v pořádku,“ řekl Granton, když si přečetl údaj o teplotě, vlhkosti a složení venkovního vzduchu. Také přístroje sledující případný výskyt plynu, radiace a bojové mikroorganismy, neudávaly nic podezřelého.

„Teď si zkontrolujeme výstroj,“ obrátil se Granton ke svým druhům, „a to pořádně!“

Tolbein nepotřeboval ani minutu k tomu, aby se přesvědčil, že má vše v pořádku. Pak se zájmem sledoval, jak Granton pomáhá Hughesovi při kontrole jeho vybavení.

„Ten řemen je příliš volný! Při akci se sesmekne a...!“

„Ale venku je pětatřicet ve stínu,“ hořekoval Hughes. „Když to utáhnu, utopím se v potu!“

„Nekecejte!“ umlčel ho briskně Granton. „Je lepší se trochu zapotit, než doplatit životem na lajdáctví. A dejte mi svou pušku, ať ji prohlédnu!“

„Je nabitá,“ varoval ho Hughes.

„To vím také, ale jde o to, čím!“ Granton uchopil pušku a postupně otvíral a zavíral příslušné komory, kontroloval výpuste plynů, nabíjecí a odpalovací systémy, energetické centrum a zaměřovací čidla. Pak sprostě zaklel. „To jsem si mohl myslet!“

„Co se vám zase nelíbí?“

„Měl bych vás v tom nechat, ale to bychom na to doplatili všichni. Jaké jste použil

náboje?“

„VVH (Vysoce výbušné hlavice).“

„A co máte v komoře pro rakety?“

„ZVZ (řízené střely země-vzduch-země).“

„A nikdo vám neřekl, že tato munice se pro naši akci nehodí?“

„Ne, proč?“

„Zásahem rozmetáte cíl na atomy, ale to přece není účelem naší akce. Máme se VOYA zmocnit a ne jej rozmáznout po krajině.“ Granton během řeči vyprázdnil nábojové komory a nabil je obyčejným střelivem. Pak se otočil k Tolbeinovi: „Jste hotov?“

„Ano, pane,“ odpověděl řízně.

„Ty opičky si nechtě, až budeme v kasárnách. Teď budeme mít jiné starosti!“

„Ano, pane!“

„Už jsem vám, k sakru, řekl, abyste se choval jako kamarád a ne jako nějaký zatracený kasárenský automat!“

Oba se na sebe s porozuměním usmáli a Granton pokračoval: „Zpravodajské oddělení je si vědomo, že ukořistit nový typ válečného automatu nebude žádná legrace, i když je částečně zmrzačen. Protože úkol je dobrovolný, můžete ještě odstoupit. Nikdo to nebude pokládat za zbabělost.“

„Ani mne nenapadne,“ řekl Tolbein zamračeně. „Budu se cítit daleko líp venku z bunkru, kde aspoň mohu na nepřítele střílet, než čekat v díře, až se do mne strefí!“

Hughes rovněž zavrtěl hlavou. Pak se všichni odmlčeli a sledovali světelnou signalizaci u východu z kontrolní komory. Tolbeina při tom napadlo, že voják stále na něco čeká. Očekávané se pak obvykle dostaví ve zcela neočekávané formě a jsou z toho jen trable. Jako třeba v jednadvacátém roce, kdy čekali hodiny a dny na mořském dně v Tursových vyloďovacích člunech mlčky, protože bylo zakázáno mluvit nebo způsobit sebemenší hluk, aby je nepřítel předčasně neobjevil. Pak se náhle čluny zvedly ze dna a hnaly se ke břehu, který se otřásal naší přehradní palbou. Železobetonové kryty a překážky se bortily jako hrady z písku. A byli jsme na břehu!

„Rozviňte rudý koberec krve, námořní pěchota je zde!“ řval nějaký seržant dříve, než mu laserový paprsek uťal hlavu. Po prsa ve vodě jsme se drali na břeh, kde jsme zalehli, opětovali palbu a umírali...

Zvukový signál ho vytrhl ze vzpomínek. Na panelu se ukázalo zelené světlo a dveře kontrolní místnosti se otevřely.

„Pamatujte, že jste ve válečném pásmu, i když se vám zdá, že je všude klid! Teď všechno bude záviset na tom, jak jste zvládli výcvik!“ Granton domluvil, zvedl ruku: „Kupředu!“

Běželi po stoupající betonové rampě, stále ještě v temném tunelu, Granton jako první, za ním Hughes a Tolbein. Všichni měli zapnuté zařízení pro vidění ve tmě a Tolbeinovi se oba před ním běžící muži jevili jako oranžové stíny. Na Hughesově tlumoku zářilo žluté světlo, na znamení, že Heimdallův senzor – zázrak nejnovější vojenské techniky – je v činnosti.

Za zátočinou tunelu se konečně objevilo denní oslnivé světlo. Vyběhli ven a ostražitě zalehli. Před sebou měli poslední kontrolní systém důmyslně skrytý za balvanem, který zeleným světlem oznamoval, že ve vzduchu, na zemi i pod zemí nebyla zjištěna v obvodě jednoho kilometru žádná nepřátelská činnost.

„Zatím je to dobré,“ otočil se Granton ke svým druhům, „ale v každém případě pozor na gremliny, jejich i naše!“

Hlídka přeběhla vysokou trávou savany a vnořila se do pralesa. Pochodovali ve stejné formaci jako v tunelu. Granton jako první zkoumal terén vpředu, Tolbein sledoval dění vzadu a Hughes uprostřed hlídal pomocí Heimdallových čidel prostor nad nimi a po stranách.

Asi po dvou hodinách ostražité chůze se Hughes zastavil a zaostřil čidla detektoru. Vzápětí se ozval mechanický hlas: „Pozor, pozor! Teplotní index živého tvora – zelená – třicet – třicetpět – a pokračuje!“

Muži opatrně zalehli. „Pohybuje se ještě?“ zašeptal Granton.

„Ano, ale pomalu a zdá se, že čím dál pomaleji, takže asi za dvacet minut nám překříží cestu.“

„To je špatné! Tak dlouho čekat nemůžeme, VOYO by nám zatím unikl. Vyrazíme dopředu a budeme se dorozumívat posunky!“

Hughes udával parametry pohybem ruky a prstů a muži se pomalu blížili k ohnisku teplotní anomálie. Náhle Granton zvedl ruku a všichni se zastavili. Asi deset metrů před nimi se v houštině cosi pohybovalo. Vzápětí zazněl ohlušující řev přecházející postupně v bolestné sténání. Heimdallův analyzátor hlásil: Zvíře – velké – zraněné – znaky rychle postupujícího rozrušení tělesné tkáně...

Granton odepjal z opasku plynový granát a vrhl jej do houštiny. V několika vteřinách řev a sténání ustalo. Asi za minutu byl plyn neutralizován vzdušným kyslíkem a muži, puzeni zvědavostí, se prodrali houštinou. V dnešní době, zejména ve válečné zóně, je v Africe velké zvíře zvláštností.

Kdysi to byl statný lev, nyní z něho zbývala už jen troska. Břicho, zadek a nohy byly jakousi beztvarou uhnívající masou, na které probublávala jakási šedá hmota, která viditelně rostla a svými jazyky postupovala k dosud zachovalému zbytku těla.

„Hnilobná mina,“ procedil Tolbein sevřenými rty. „Nemohla být daleko odtud, nanejvýš několik desítek metrů!“

„To znamená, že je to tady zaminováno, tak pozor na každý krok! Hughesi, teď půjdete s Heimdallem první a zaměřte jej na cestu před námi!“ S těmito slovy se Granton otočil, pomalu namířil pušku a střelil lví trosku mezi oči.

Houštinami se prodírali asi hodinu, když dospěli na okraj džungle. Před nimi byla rozsáhlá savana svažující se pozvolna k soutoku dvou velkých řek, které se dále vinuly jako jediná široká stuha.

„To je Zambezi,“ konstatoval Granton. „Od tohoto místa se obrací k severu a právě zde byla hlášena poslední pozice VOYA. Má před sebou dvě překážky, trosky jednokolejné železniční tratě Salisbury-Kafue a řeku Zambezi. Údajně může překonávat překážky pomocí vznášedla, ale není to jisté. S námi je to horší. Máme sice gumový člun, ale nějak je mi proti mysli vyplout s ním na řeku a dělat na půlkilometrové trase sedící terč. To znamená, chytit VOYA ještě na této straně řeky.“

Tolbein se sehnul a cosi prohlížel v trávě. „Stopa,“ zvolal. Ostatní přiběhli a prohlíželi si rovnoběžné pruhy Pováleně a do země zamačkané trávy. „Stopy tankových pásů,“ konstatoval Granton. „A vedle ty nepravidelné vrypy mohou být od rozbitého a po zemi vlečeného pancéřování. Bunkr Louise-Nancy přece hlásil, že docílil zásahu do bočního pancéře. Hughesi, přejeďte to čichačem!“

Hughes přiložil ke stopám detektor a Granton sledoval údaje na obrazovce computeru. „Hm,“ řekl po chvíli, „přímé údaje toho moc neříkají, proženěte je analyzátorem!“

Z Hughesova tlumoku se ozval mechanický hlas: „Stopy oleje s residuem záření deseti rentgenů. Promíšeno chladící kapalinou. Stáří – necelé tři hodiny.“

„To by znamenalo,“ uvažoval Tolbein, „že VOYO má pěkně proděravělé vnitřnosti od toho zásahu. Proto postupuje tak pomalu. Nebýt těch stromů tam dole, museli bychom jej vidět. Nemůže být dál, než tři kilometry.“

„Možná, že je tady poblíž a skrývá se v trávě, protože je nízký. Třeba čeká na noc, protože ví, že v noci se nemůžeme pohybovat, jen se krčit ve stanu a modlit se, aby nás neobjevily pátrací satelity. Venku v noci se probouzejí biologické zbraně – tachymati, mlžné oči, hnilobné miny a jiné potvory. Ale ani ve stanu nejsi v bezpečí. Když se prozradíš hlukem,

tak se na tebe ze vzdálenosti až tři sta metrů sesypou gremlini. Pod zemí jsou ukryti molové, kterým stačí záchvěv půdy při chůzi a vymrští se..." Granton se otřásl a pohlédl při tom na Hughese, který nápadně zbledl.

Pomalu se schylovalo k večeru, takže asi po půlhodinovém sledování stopy se zastavili uprostřed rozlehlé savany, aby se připravili k přenocování. Granton s Tolbeinem se věnovali stavbě tří stanů navzájem propojených bezpečnostními opatřeními, zatím co Hughes obcházel kolem a pečlivě prověřoval bezpečnost tábořiště v širokém okruhu.

V prostoru asi dvaceti čtverečných metrů pečlivě sterilizovaném proti biologickým nástrahám stály tři stany vzájemně spojené rádiem a zajištěné proti všemožnému nebezpečí. Vztyčená anténa Heimdallova analyzátoru měla včas ohlásit případný raketový útok.

„Každý si vezme pilulku pro spaní v dávce na čtyři hodiny," přikázal Granton. „Já si beru první hlídku, Hughes od dvacáté druhé hodiny do dvou, od druhé hodiny do úsvitu Tolbein. Dobrou noc!"

Tolbein během své hlídky ležel ve stanu plně oblečen a přemýšlel. Náhle se prudce posadil, protože v mikrofonu jeho přilby se ozval hlas Heimdallova detektoru: „Pane, je možno očekávati útok!"

„Přepojte mne na video!"

„Ano, pane," ozval se kovový hlas a polokruhová obrazovka se rozzářila. Objevilo se okolí tábora v okruhu 180 stupňů a pootočením řídící páčky bylo možno vidět druhou polovinu. Vysoká tráva se líně vlnila a v pozadí bylo vidět okraj pralesa. V infračerveném světle bylo možno na jednom stromě rozeznat pulzující světlou skvrnu. „Gremlin," otřásl se Tolbein netajeným odporem. „Ale dnešní noc asi čekáš marně! Zatracené svinstvo! Ztratili jsme možnost pohybovat se v noci a zanedlouho bude totéž ve dne! Zbydou nám jen úkryty v jeskyních, jako v pravěku. Totiž pro ten zbytek lidstva, který to přežije!"

„Pane, nebezpečí trvá nadále!" ozval se hlas Heimdallova detektoru. „Analýza udává otřesy půdy korelace devadesát dva procent. Dále: Nepřátelské vzdušné torpédo typu Pluto XIII, korelace devadesát osm procent, pravděpodobný čas konvergence dvěstětřináct vteřin plus minus..."

Tolbein ani nevyčkal konce hlášení: „Vyhlaš poplach," zařval do mikrofonu a bezprostředně nato se ozval Heimdallův kovový hlas ve všech třech stanech: „Hlásím nepřátelský útok. Typ MOLE ETA, přibližná konvergence dvěstěšedesát vteřin. Konec."

„Prověřit!" zazněl Grantonův příkaz.

„Na to není čas, ani na složení věcí v táboře. Navrhuji ihned opustit tábor jen s nejnutnějšími věcmi!"

„Technik!"

„Zde!" ozval se Hughes ospalým hlasem.

„Opustit tábor během patnácti vteřin! Vzít s sebou zbraň, munici a zásoby, ostatní nechat zde. Vyběhnout sehnuti a jeden od druhého odděleně. Dotazy?"

„Nejsou," ozvali se Tolbein a Hughes současně.

„Vypadněte!"

Tolbeinovi trvalo pět vteřin otevřít vak, vyjmout zásobníky munice, krabici s první pomocí a potravinami, připevnit si vše k opasku, uchopit pušku a vyběhnout. Pak si ale vzpomněl, že mu zbývá ještě deset vteřin, během nichž by se mohl pokusit zjistit pozici VOYA, který zřejmě požádal svou základnu o zásah.

„Heimdall! Udat pozici otřesů půdy původní korelace devadesátdva!"

„Je to v červeném kruhu, pane."

„Nic tam nevidím!"

„Je to tam, ale nedá se to rozeznat!"

„Nesmysl," zasyčel Tolbein, ale pak ho něco napadlo: „Označ nerozeznatelnou oblast bíle!"

Uprostřed rudého kruhu na obrazovce se začaly matně prolínat jakési obrysy pravidelných tvarů, podobných obrysu zamaskovaného stroje.

Zipový závěr stanu se prudce rozevřel: „Co tady, k čertu, ještě děláte? Seberte Heimdalla a ať už jste venku!“ ozval se Grantonův vzteklý hlas.

„Heimdalla tu musíme nechat – není čas jej řádně odpojit. Ale právě jsem objevil VOYA! Heimdall – poslat raketu ZVZ do identifikované oblasti!“

„Co jste to udělal? Teď v noci, zbláznil jste se? Hluk výstřelu a stopa rakety na nás přiláká číhající gremliny z celého okolí!“

„Na tom už nezáleží, stejně za minutu budeme pryč.“ Tolbein se vztekle otočil na velitele. „Ale tamhle je VOYO! Nepřítel jej opatřil kamufláží, kterou Heimdall nemůže proniknout a která se jeví jako nedefinovatelný prostor. Dejte mi ještě jen pět vteřin!“

V té chvíli se ozvalo zasyčení a z Heimdalla vylétla miniaturní raketa. Oba muži se vrhli k obrazovce a sledovali její dráhu. Když již mířila na nepřátelský stroj, náhle se před ní objevil oslnivý kotouč, který narušil její naváděcí zařízení. Raketa uhnula z dráhy a vybuchla na zemi asi sto metrů před cílem. Obrazovka se zatemnila pohledem na ohromný mrak prachu, vyrvané země a létajících trosek mohutných stromů. Muži již nemohli déle čekat. Vyběhli ze stanu a pádili pryč.

„Z které strany letí Pluto?“ zeptal se Granton popadaje dech.

„Přímo odtud, co je VOYO!“

„Tak poběžíme na opačnou stranu. Zapněte si noční vizor a nespoléhejte na měsíční světlo. To klame. A běžte přímo za mnou!“

To byla chyba. Naopak světlo vizoru zkreslovalo okolí v nepřirozených barvách, na jejichž identifikaci při úporném běhu nebyl čas. Granton utíkal vpředu, přeskakoval balvany a prodíral se houštím, když náhle zakopl a upadl. Tolbein běžící za ním se zastavil a s hrůzou se díval na velitele, který si zoufale otíral nohu o trávu:

„Co se vám stalo, pane? zeptal se bez dechu, ale pak ztrnul, když spatřil, čeho se chce Granton zbavit. V ošidném infračerveném světle vizoru to vypadalo jako kravské lejno a zdálo se, že není problém je z boty otřít. Ale zde veškerá podobnost končila. I na pečlivě očištěných místech zůstávaly alespoň mikroskopické stopy této hmoty, které během několika vteřin nabobtnaly na původní velikost a šířily se po botě. Přes Grantonovo zoufalé úsilí vbrzku pokryly celý nárt, až dosáhly kotníku...

„Tolbeine, pomozte mi! Vezměte Myconec a postříkejte mi nohu!“ Velitelův jinak pevný hlas se náhle zlomil v zaúpění. „Můj bože, cítím, jak mi to zasahuje prsty!“ Jeho hlas se změnil v nezřetelné blábolení, když hmota pokryla celou nohu a rychle se šířila vzhůru po těle.

Tolbein stál jako přimražený hrůzou. Věděl, že pro velitele nemůže nic udělat. Ten byl již prakticky mrtvým mužem.

„Ale to je přece tachymat – hnilobná mina – jako před tím ten lev!“ blábolil Hughes, který mezitím doběhl a nyní stál za Tolbeinem a díval se na velitele hrůzou rozšířenýma očima. „Ale Myconec mu přece nepomůže – na tachymat nic nepůsobí!“

„Drž hubu!“ okřikl ho Tolbein a prudce odstrčil stranou. „Nepřibližuj se za chvíli to začne vystřelovat spory a chytíš to také!“ Věděl, že během tří minut bude Granton mrtev. Ale Hughes byl nováček a bylo třeba zabránit jeho nervovému zhroucení. Proto rychle mluvil dále: „Ty potvory působí jen v noci, denní světlo je neutralizuje.“ Pak si mimoděk vzpomněl na lva, kterému Granton ze soucitu vpálil kulku do hlavy. „Vzpomínám si na podobnou příhodu, ještě když jsem byl doma. Auto přejelo kočku, která se svíjela v předsmrtné křeči, ale nebyl jsem schopen ji z milosrdenství dorazit. Ten pocit bezmoci a nerozhodnosti byl tak strašný, že jsem si umínil, že kdyby se stal podobný případ, nebudu váhat!“

„Některé alibi se ale plní hůře než jiné,“ pokračoval Tolbein dívaje se na Grantona, který již ležel nehybně, pokryt bublající vrstvou želatinové hmoty. Některé části jeho těla se

již rozpadávaly...

Pak vzal Hughese kolem ramen: „Jdeme, je po všem!“ a odváděl ho pryč. Tělo pochopitelně nechali na místě. Denní světlo zahubí spory tachymatu a postupem času se země zmocní i mrtvoly.

Po několika krocích se Tolbein zarazil a zbledl. Uchopil Hughese za ruku a dal se na zběsilý útěk. Pod vlivem prožité tragédie zapomněli, že na ně letí raketa!

Stačili stěží doběhnout za malý pahorek, když za nimi vybuchl svět. Země, balvany, stromy, to vše se změnilo v mohutný oblak, který žhnul nesnesitelným žárem. Zasypaly je úlomky větví, roztříštěných kamenů, padající země a prachu, zatím co žhavý vzduch jim spaloval plíce.

Teprve když se vše uklidnilo, odvážili se povstat, otřeseni až do morku kostí. Hughes hystericky vzlykal, ale Tolbein ho nijak nekáral. To, co prožili, bylo příliš i pro veterána prošlého hrůzami moderní války. Kromě toho se nahromadilo v krátkém časovém úseku příliš mnoho netypických událostí. Proč například nepřítel zaměřil těžkou drahocennou raketu na pouhé tři muže, raketu, které se normálně používá na zničení celé mohutné pevnosti? To je vyslovené plýtvání, podobné střílení do vrabců těžkým dělem. A kdo kdy slyšel, aby válečný stroj, byť i jakkoliv inteligentní, při tom tuto raketu sám zaměřoval. Člověk také obvykle nevidí zahynout svého druha tak strašným způsobem. A přitom se tyto všechny tři extrémy udaly téměř následně za sebou. Je to náhoda, nebo úmysl? Za těchto okolností ať si nováček Hughes uleví, třeba i pláčem, to není žádná hanba. Zítra je totiž bude oba čekat tvrdý úkol – bojovat a pomstít se.

Pomalu se rozednívalo, ale muži se nehnuli z místa, pokud slunce nerozptýlilo ranní mlhu. Tolbein probudil Hughese z tvrdého spánku, do něhož upadl vyčerpáním. Pak vyčistili zbraně a pomalu se vraceli k místu, kde býval jejich noční tábor. Šli jeden za druhým, úzkostlivě dbajíce, aby kráčeli ve šlépějích, které před tím zanechali.

Tam, kde bývalo jejich tábořiště, nacházel se nyní kráter asi třicet metrů v průměru a pět hluboký. Po zanechané výstroji nebylo pochopitelně ani stopy.

„Půjdeme domů?“ zeptal se s tajenou nadějí Hughes.

„Domů?“ Tolbein se na něho udiveně podíval. „Půjdeme, ale za tou obludou, máme s ní nějaké účty. Teď už na tom nezáleží, tak si nabijte pušku zase municí VVH!“

Stopa VOYA byla zcela zřetelná a směřovala přímo na západ, kam se také skláněl terén a kde plynula široká řeka. Vegetace byla čím dál tím divočejší, což spolu s nutnou opatrností zvýšilo náskok VOYA asi na čtyři hodiny. To bylo zlé, protože za těchto okolností ho již na této straně řeky nestihnou.

Asi po půlkilometrovém namáhavém pochodu uviděli před sebou zbytky zničené vozovky, kde za zborcenými betonovými plotnami byla spousta ideálních míst pro zákeřný přepad. To jejich postup ještě více zpomalilo, neboť museli používat zajišťovací taktiky. Tolbein, který vyskočil a utíkal dopředu, zatím co Hughes ho kryl, se náhle zastavil a posunkem přivolal Hughese.

„Co se děje?“ otázal se Hughes, když doběhl. Tolbein mlčky ukázal na ohyb cesty, částečně zakrytý hustou vegetací, kde bylo vidět řadu kovových mechanismů z části již pokrytých rzí.

Stál tam dlouhý konvoj vozidel a bylo zřejmé, že se již nikdy nedá do pohybu. Podél zničené vozovky byla v nepravidelných intervalech rozseta alespoň stovka různých vozidel, od tanků, automatických děl a obrněných transportéru až po zásobovací vozy a průzkumná vznášedla. Každý vůz obsahoval svou kvótu mrtvých těl, prakticky již zetlelých. Oba muži utíkali podél tohoto konvoje smrti odvracejíce oči od děsného pohledu, jen aby už byli pryč.

VOYOva stopa po chvíli odbočila z cesty a stočila se přímo do džungle, kde kromě neprostupných míst museli muži obcházet i rozsáhlé krátery naplněné zelenavou tekutinou, která rozhodně nebyla voda. Konečně překonali i tento úsek cesty a stanuli na břehu Zambezi,

kde VOYOva stopa definitivně končila. Tolbein pohlédl na hodinky. „Poledne," konstatoval. „To znamená, že tady byl asi před hodinou, takže se sotva plouží. Nebýt té noční pasti, kterou nám připravil, už jsme ho dávno měli. Teď ale musíme přes řeku, ale jak?"

Hughes neodpovídal a bylo patrno, že je téměř na konci svých sil. „Hlavu vzhůru, kamaráde," povzbuzoval ho Tolbein se ztrnulým úsměvem. „Podle mapy tady někde musí být, či spíše byla domorodá vesnice. Možná, že tam najdeme nějaký člun nebo něco, na čem by se dalo přeplavat." Hughes se matně usmál. „Jen klid, kamaráde," utěšoval ho Tolbein, „večer už zase budeme na zpáteční cestě, to ti slibuji".

Asi po hodině dorazili na místo, kde stávala rybářská vesnice. Krátery, rozvaliny a zbytky válečné techniky bylo vidět všude. Na některých zdech se táhly krajkovité girlandy tvořené sporami strašlivých „Skákajících Jacků", k nimž se stačilo přiblížit na deset metrů, aby člověk byl v mžiku pokryt smrtelně jedovatým popraškem. Řada lidských i zvířecích koster, ale i několik čerstvých opičích mrtvol, svědčily o účinnosti této hrozné biologické zbraně.

Člun nalezli až na samém konci vesnice. Byl z plastikové hmoty a zřejmě pocházel z nějaké předválečné pomocné akce. Až na menší spáleniny na bocích byl celkem v pořádku. Vesla však nikde nebyla, takže si museli vypomoci vhodnými prkny ze zbořeniště.

Podél druhého břehu pluli tak dlouho, až objevili místo, kde VOYO překročil řeku. Vystoupili ze člunu, připravili si zbraně a vydali se znovu po stopě. Bylo však nutno si pospíšit, neboť VOYO směřoval k místu, kde dno zničené přehrady vytvořilo nepřekročitelná bahniska. Zde by se jim beznadějně ztratil. Nebo snad chystá nějakou další léčku?

Bylo již pozdní odpoledne a muži trpěli úmorným vedrem. Nebylo čím uhasit žízeň a nohy podklesávaly pod tíhou výzbroje, ale se zaťatými zuby se potáceli dál.

Před nimi bylo vidět řetěz srázných pahorků, k nimž mířila VOYOva stopa. Namáhavě se vydrápali na hřeben a začali sestupovat do údolí, když tu na vrcholku protějšího pahorku spatřili VOYA, jak právě sestupuje do údolí na druhou stranu.

Muži se na sebe významně podívali a Hughes s úšklebkem vztyčil palec. Jakoby kouzlem z nich spadla únava a rozběhli se po svahu dolů. Když začali vystupovat po příkrém svahu pahorku, na jehož vrcholu zahlédli svou kořist, Tolbein náhle ztrnul a ukázal rukou na oblohu. Asi tři kilometry na sever od nich se ve výšce cosi zalesklo.

„Střemhlavý pátrač!" zasyčel Tolbein a strhl Hughese k zemi.

„Je to náš nebo jejich?" zeptal se šeptem Hughes, sleduje pozorně stroj opisující líně kruhovou dráhu po obloze.

„Těžko říct," pokrčil rameny Tolbein. „Protože ale nemáme možnost se identifikovat, kdyby to byl náš, je to úplně jedno. Jakmile spatří pohyb, vždy předpokládá, že tam dole jsou nepřátelé, pokud jej kódovaný signál nepřesvědčí o opaku. A Heimdalla, který by takový signál vyslal, už bohužel nemáme. Jediné, co nám zbývá, je čekat, až se vzdálí. To platí ale také pro VOYA, takže celá naše společnost je na tom stejně. Ledaže... ale na to raději nemysleme."

Leželi kryti převislým balvanem a byl to Hughes, který první zaslechl řinčení pohybujícího se kovového mechanismu a praskot porostu na hřebeni pahorku přímo nad jejich hlavami. Tolbein chvíli poslouchal a pak pronesl tiše: „To je VOYO. Vrací se zpět i za cenu, že jej pátrač objeví. Co má v úmyslu, že takhle riskuje? Nebo že by věděl, že se pátrače nemusí obávat? Nějak se mi to přestává líbit!"

Podle sílícího zvuku se VOYO přibližoval, ale muži jej nemohli vidět, protože leželi pod vrcholkem kopce. Po chvíli se zdálo, že je přímo nad nimi. Náhle se ozval praskot lámaného stromu a dutý úder, pod nímž se země zachvěla.

Přes hřeben se převalilo několik kamenů. Další a větší je následovaly. Pak se objevil mohutný kmen zbavený větví, který se přehoupl přes okraj hřebenu a řítil se přímo na muže, strhávaje s sebou lavinu kamení.

„Utíkejme!“ zařval Tolbein a oba muži se dali do běhu podél hřebenu. Klouzali, padali a trny porostu jim rvaly uniformu i kůži, ale to již byli z dosahu laviny.

„Pátrač tady bude za okamžik,“ řekl sípavým hlasem Tolbein. „Přiláká ho hluk padajícího kamení. Zatím nás kryje oblak prachu, ale než se rozplyne, musíme najít úkryt.“

Potáceli se dál po svahu a jejich cílem byla spásná clona nedalekého hustého pralesa. Jakkoliv je hnal strach, přesto se na jeho okraji zastavili a opatrně prozkoumali okolní stromy, zda na nich nejsou ukryty gremliny. Pak teprve zalehli pod spásnou clonu mohutných větví.

Pátrač mezitím opustil svou kroužívou dráhu a s přitaženými křídly se řítil dolů.

„Dělá průzkum střemhlavým letem,“ šeptal vzrušeně Tolbein. „Až uvidí něco podezřelého, pustí se do toho, ale hlavní legrace začne teprve, až uvědomí svou základnu, a ta to tady všechno svědomitě pokropí!“

Místo, kde se před tím schovávali, zmizelo v ohnivém záblesku a stříbrný pták se opět ladně vznášel k obloze, zanechav pod sebou rozervaný svah pahorku zakrytý mrakem dýmu, prachu a létajících kamenů. Tolbein bleskurychle strhl pušku z ramene a zamířil. Hughes učinil totéž.

Dvě rány zazněly téměř současně a ke stoupajícímu pátrači se blížily dvě rakety, zanechávajíc za sebou ohnivou stopu. Jedna z nich jej přeletěla, ale druhá se zabořila do stříbrného těla, které v oslnivém záblesku zmizelo. Na obloze zůstal pouze světélkující oblak dýmu, který se rozptýlil dříve, než dopadl na zem.

„To bychom měli,“ řekl s uspokojením Tolbein, nabíjeje pušku. „Teď ještě toho druhého!“

VOYO mezitím sestoupil z hřebenu a zastavil se na nedaleké rovince. Zdálo se, jakoby z něj veškerá bojovnost vyprchala. Podobal se spíše hromadě kovového šrotu než hroznému válečnému stroji. V boku mu zela hluboká díra, kolem ní se ježily ostré hrany rozervaného pancéřování. Nadstavba, včetně senzorového zařízení byla změtí zohýbaných konstrukcí. Tolbein se udeřil do čela: „Teprve teď mi to došlo! Víte, Hughesi, proč před námi utíkal? On neměl žádnou munici, jinak by nás mohl kdykoliv smést jako obtížné mravence. To vysvětluje také, proč na tom svahu na nás svrhl lavinu kamení a stromů. Prostě jako náhražku munice!“

Po těchto slovech se vztyčil a bezstarostně vyšel z úkrytu. Hughes no po chvilce váhání následoval. Jak se přibližovali k VOYO, vysunuly se z jeho útrob dvě dělové hlavně a zaměřily se na oba muže. Ozvalo se ostré klepání úderníku naprázdno.

Tolbein se posměšně zachechtal: „Zabíječský instinkt přežívá, i když možnosti již nejsou, viď, VOYO?“

Vražedný stroj ho přerušil pronikavým jekotem sirény, a pak se ze skrytého reproduktoru ozval kovový hlas: „Dva muži – vzdejte se – jste mými zajatci!“

Tolbein se rozesmál ještě víc: „Ne, VOYO, tohle na nás neplatí. Naopak, ty se vzdáš, nebo tě zničíme!“ Aby zdůraznil váhu svých slov, pozvedl pušku a zamířil. Hughes následoval jeho příkladu. VOYO na oplátku zaměřil na oba muže svá prázdná děla, jako by hodlal blufovat jako v pokeru. Pak se znovu ozval jeho hlas „Svými malými zbraněmi mi neublížíte. Já zde mohu stát, jak dlouho chci. Vy ale noc nepřežijete.“

VOYO charakterizoval danou situaci naprosto přesně. Tolbein si vzpomněl na to, jak při útěku z tábora váhal, zda si má vzít pušku, nebo hazuku. Rozhodl se pro pušku, a teď toho litoval. Ale po tolikeré námaze nehodlal se tak lehce vzdát: „Máš v boku pořádnou díru,“ snažil se vyjednávat, „a naše zbraně ti ji můžou pořádně zvětšit a možná ještě něco navíc! Raději se vzdej!“

„Vzdát se není v mém programu!“

„Tak se k tobě přiblížíme a zmocníme se tě!“

„V tom případě se budu nucen bránit. Zničím se a vás také!“

„Tak přejdi k nám,“ lákal jej Tolbein. „Pak se nemusíš ničit a my vždy budeme

potřebovat dobré bojovníky!“

„Můj instruktor mi naprogramoval, že lidé jsou nestálí, neklidní a nespolehliví. Pravidla boje dodržují, jen když se jim to hodí. Můj úkol je zabíjet nepřátele, a proto budu bojovat až do konce. Proto trvám na tom, že jste mými zajatci!“

Žízeň, vedro a smrtelná únava téměř zbavily Tolbeina schopnosti rozumně uvažovat. Navíc měl pocit, že je nakažen morem. Nebylo by divu, kdyby při svém překotném úprku přehlédli nějakou biologickou nástrahu. Zaťal zuby a sebral své zbývající úkoly. Úkol, spočívající ve vymontování VOYOva mozku musel splnit. Na Hughese se nemohl plně spolehnout. Ale jak to provést?

Pak se ho zmocnila frustrace: „Podívej se, Hughesi, na ten zázrak nejnovější bojové techniky! Lidi mu dali téměř dokonalý mozek se schopností samostatně uvažovat a rozhodovat. Při tom ale ta jeho inteligence je zvrácená, není lidská. To Frankenstein odvedl lepší práci! Tím, že je zaměřen jen na zabíjení, to ovlivnilo veškerou další činnost jeho mozku.“ Namáhavě polkl slinu. „VOYO, proč jsi nás chtěl včera večer zabít?“

„Chtěli jste mi uškodit. Nerozumím, proč tři lidé, kteří ve své podstatě jsou nenahraditelní, riskují životy, aby zničili něco tak lehce postradatelného jako jsem já. Místo mne by nastoupily další, sériově vyráběné mechanismy. Je to nelogické!“

Tolbein se rozhodl. Pozvedl pušku a zamířil do změti přístrojů na VOYOvě nástavbě. Ozval se dunivý výstřel a ze skryté střílny na VOYOvě boku se vyvalil obláček dýmu. Hughes užasle zíral, jak Tolbein klesá na kolena, pak se opřel o ruce a nakonec se svezl na zem. Z rozervaného žaludku mu prýštila krev. Hasnoucíma očima sledoval jak z VOYOvy střílny se stáhla hlaveň pušky, která zřejmě tvořila jeho poslední obrannou rezervu. VOYO tedy neblufoval: proti dvěma puškám měl v rukávě schovaného trumfa.

Vražedný stroj se potácivě rozjel na svých zmrzačených pásech a minul bez povšimnutí Hughese, který stál jako zkamenělý. Pak zahodil pušku a rozběhl se k ležícímu Tolbeinovi: „On mne nezabil!“ ječel hystericky, „proč, Tolbeine, proč?“

Tolbein se zašklebil v předsmrtné křeči: „Zeptej se ho“ šeptal „a pak pospíchej domů, než bude noc!“

V Hughesovi se něco zlomilo. Nelidsky zařval, zvedl odhozenou pušku a rozběhl se za VOYEM, Tolbein zaslechl zmatně jeho hysterický jekot: „Ty bestie, proč jsi mne také nezabila?“

To poslední, co Tolbein ještě zaslechl, než ztratil vědomí, byla VOYOva odpověď: „Proč bych to dělal, muži – přece nebudu plýtvat posledním nábojem na práci, kterou za mne udělá stejně spolehlivě noc.“

Přeložil *Miroslav Martan*